

Auteur: Cor E. Bijl

Datum: 1 maart 2013

De kwantumsprong van ego naar Zijn, de echte oplossing van de crises.

We verkeren in crises die onze beschaving en zelfs ons voortbestaan bedreigen. Wat is de oorzaak daarvan en hoe lossen we ze op? Dat is de meest prangende vraag van deze tijd. Er zijn inmiddels ontelbare antwoorden gegeven. Maar die gaan allemaal over vorm. Die gaan dus over normen en waarden oftewel over gedrag, en over regels, wetten en technische middelen. Er is zelfs een nieuwe markt ontstaan, de duurzaamheidsmarkt, waarmee we de problemen denken op te lossen. Booming business volgens velen. Dat geeft hoop, maar lossen we met die vormvernieuwingen de crises echt op? Het antwoord is nee. De crises is namelijk een uiting van de toestand waarin we innerlijk verkeren en bekend staat als ons ego. Die toestand is niet, zoals over het algemeen wordt verondersteld, een manier van doen, maar het gevangen zijn van de materie. Dat betekent dat we de gevangene zijn van het deel, van oorzaak en gevolg, van ruimte en tijd, van dualiteit (de tegenstellingen zoals tussen goed en kwaad), van onvervuldheid, van onbalans. En daardoor afgescheiden zijn van het geheel, van alles hangt met alles samen, van ruimte- en tijdloosheid (het hier en nu), van singulariteit (eenheid), van vervuldheid, van balans. Ons ego is dus de staat van onbalans. Dat is dan ook de reden waarom we altijd op zoek zijn naar balans, naar harmonie, naar eenheid, naar het midden, naar er mogen zijn, naar volmaakte vrijheid en verantwoordelijkheid, naar volmaakt zijn, of kortweg naar Zijn. Dat we dat tot op heden niet hebben gevonden ligt besloten in het feit dat ons ego, onze gevangenschap van de materie, ons dwingt het Zijn in de materie te zoeken. Dus in vastigheden, in zekerheden, terwijl die niet bestaan in het universum. Houvast is dus een illusie. Dat zou niet zo'n probleem zijn, ware het niet dat de onbalans van het ego zelfvernietigend is en derhalve tot een climax zal leiden. Gezien de crises waarin we verkeren naderen we die climax nu. Het is daarom de hoogste tijd dat we ons uit ons ego bevrijden en daarmee het Zijn realiseren.

Al sinds het begin van ons bestaan zijn we daar tevergeefs mee bezig. Het nu realiseren daarvan lijkt dan ook een onmogelijke opgave. Deze unieke crisis bevat echter een unieke kans. Die kans is het feit dat de samenleving is begonnen aan een kwantumsprong in haar evolutionaire ontwikkeling die aangeduid kan worden als de kwantumsprong van ego naar Zijn. Het begin van die sprong bestaat uit het wegvallen van het maakbaarheidsidee dat we altijd als onze grondslag van ontwikkeling en probleemoplossing hebben gehanteerd. En tegelijk daarmee uit de institutionele crisis bestaande uit het wegvallen van de autoriteit van instituties als de kerk, de staat en de wetenschap die op grond van dit maakbaarheidsidee waarheden, vastigheden, schiepen die wij als dogma, als bron van zelfsturing, hanteerden en ook gedwongen werden te hanteren. Versterkt door de politieke druk tot zelfverantwoordelijkheid heeft dit de mensen op zichzelf teruggeworpen waardoor ze zichzelf moeten en willen zijn en op zoek zijn naar hun Zijn (wie ze echt zijn). Dat 'zelf' is nu nog het ego en dat betekent dat het ego nu, aangeduid als 'doorgesloten individualisme', vrij spel heeft. Vandaar de huidige verharding, de hebberigheid (graaien) en de oppervlakkigheid van de samenleving. Vandaar de controledrang in combinatie met de vrijheidsdrang, de dereguleringsdrang, de illusoire op vorm (grenzenloosheid) gerichte vrijheidsdrang. En vandaar de vele geestelijke en lichamelijke kwalen en het vluchtgedrag in verslavende middelen en activiteiten. Dit laatste vanwege het feit dat het verlies van houvast en bijgevolg het ervaren van het pure ego weliswaar bevrijdend maar daardoor ook buitengewoon crisisvol is omdat daarin het zwarte gat, de totale leegte van het verloren zijn tussen hemel en aarde, het verlies van je (op houvast gebaseerde) identiteit bewust dan wel onbewust wordt ervaren. Vanuit het overlevingsperspectief van het ego is deze pijnlijke toestand natuurlijk ongewenst, maar is het de noodzakelijke tussenstap naar het Zijn. We kunnen ons namelijk pas bevrijden uit ons ego als we het ervaren puur zoals het is. Want daardoor worden we bewust van de werking en van de intrinsieke pijn en toenemende pijn ervan tot aan zelfs de bedreiging van ons voortbestaan. En, en dat is het belangrijkste, worden we bewust van het feit dat we het ego niet zijn, maar hebben. Dat we dus meer zijn dan ons ego, dat we de waarnemer, het bewustzijn, ervan zijn. En dat die waarnemer is wie we echt zijn en derhalve ons Ware Zelf genoemd kan worden. Hieruit volgt dat het Zijn het bevrijd zijn uit het ego en daarmee het één zijn met het Ware Zelf is.

Hoe realiseren we het Zijn en voltooiën we daarmee de noodzakelijk te maken kwantumsprong?

Om daar duidelijkheid over te krijgen is het noodzakelijk om te beseffen dat onze gevangenschap van de materie hetzelfde is als de gevangenschap van onze bewuste en onbewuste gevoelens en de in gedachten gevatte wil ervan. Dat het bevrijd zijn uit die gevangenschap hetzelfde is als het vrij/los/onthecht zijn van onze gevoelens inclusief de wil ervan. En dat die toestand hetzelfde is als het één zijn met ons Ware Zelf dat de waarnemer, het bewustzijn, is van onze gevoelens en een eigen Wil heeft. Dat gevoelens een in gedachten gevatte wil hebben weten we, anders zouden we met betrekking tot bijvoorbeeld angst niet kunnen zeggen: 'Luister niet naar je angst'. Dat ons Ware Zelf ook een wil heeft is vrijwel onbekend tenzij beseft wordt dat de Wil in de Bijbelse tekst 'Uw Wil geschiedde' niet gaat over de dogma's van de kerk, maar gaat over de Wil van het geheel, het universum, het leven zelf, ons Ware Zelf. Een Wil die vanwege de oneindigheid en onvastheid van het universum niet gekend, maar wel ervaren kan worden als de impuls tot

manifestatie in het hier en nu oftewel als dat wat in het hier en nu vanzelf gebeurt. Die hoedanigheid betekent dat het een Wil is waaraan we ons over moeten geven en waaraan we in ons Zijn, als zijnde ons één zijn met ons Ware Zelf, overgegeven hebben. Het Zijn is dus de toestand waarin we vrij/los/onthecht zijn van de wil van onze bewuste en onbewuste gevoelens en in overgave zijn aan de Wil van ons Ware Zelf, onze ware wil, dat wat we echt willen. Tevens is het noodzakelijk om te beseffen dat voor het realiseren van ons Zijn ons ego letterlijk moet sterven. En dat de wil ervan, bestaande uit de wil van onze gevoelens, dat sterven uit alle macht wil voorkomen. Volg je dus je wil waarvan de inhoud bekend is of door jou bekend wil zijn (weten wat je wilt), dan volg je de wil van je ego en overleeft het ego. Aangezien die wil uiterst krachtig en slim is, is het niet verwonderlijk dat die tot op heden gezegevierd heeft. Dit maakt duidelijk waarom we zo'n moeite hebben onze gevoelens, onze kwetsbaarheid, te accepteren. Wanneer we ons niet laten leiden door de wil van ons ego, dan zijn we wel in staat onze gevoelens te accepteren of beter gezegd: toe te laten. En dat betekent dat we dan precies de 'methode' hanteren die het Zijn realiseert. Het realiseren van het Zijn geschiedt dus door het toelaten van je gevoelens, hoe pijnlijk ook. Eigenlijk weten we dat wel. We weten immers dat zelfs het praten over gevoelens, dat een vrij oppervlakkige vorm van toelaten is, bevrijdend is. Aan de hand hiervan wordt het ook duidelijk waarom het leven ons iedere keer in omstandigheden brengt die ons confronteren met onze gevoelens ondanks het feit dat we (onze ego's) dat uit alle macht willen vermijden en bestrijden. Het leven wil namelijk dat we onze afgescheidenheid ervan opheffen en daardoor één worden ermee. Het leven is dus op niets anders uit dan je één zijn met het leven dat hetzelfde is als één zijn met je Ware Zelf oftewel Zijn. Dit betekent dat het leven de dirigent is van de ontwikkeling van je Zijn. Dat is een bijzonder prettig gegeven. Het maakt namelijk de ontwikkeling van je Zijn oneindig eenvoudig. Je hoeft niet meer te doen dan het leven te leven en de gevoelens die je daarin ervaart tot het daarin aanwezige punt van bevrijding toe te laten. Daarbij aantekend dat de ander verantwoordelijk stellen voor je gevoel een vorm van niet toelaten (accepteren) is. Dat toelaten heet zijnsontwikkeling. Als je het Zijn gerealiseerd hebt, dan heeft het leven zijn doel gerealiseerd en is het niet langer nodig je te confronteren. Daarmee is dan jouw individuele werkelijkheid jouw harmonieuze wereld, jouw ideale wereld, gerealiseerd.

Wat is het belang van het Zijn voor:

De probleemoplossing.

Het Zijn is de staat waarin we één oftewel in harmonie zijn met het leven. Het leven, dat op niets anders uit is dan het realiseren van het Zijn, hoeft ons dan niet meer door middel van problemen te confronteren met onszelf om ons in staat te stellen het Zijn te realiseren. Problemen worden dan ook niet langer als probleem oftewel als fout, als niet goed, ervaren. Daardoor worden ze niet vanuit onze ego-wil, die door goed en fout bepaald wordt, maar door de Wil van ons Ware Zelf, van het Geheel, opgelost indien die Wil dat wil.

De gezondheid.

Het Zijn is de staat waarin we in harmonie zijn met iedere ervaring, hoe pijnlijk ook. En de staat waarin we niet langer gestuurd worden door onze ervaringen, door de in gedachten gevatte wil van onze bewuste en onbewuste gevoelens. Kortom, niet langer gestuurd worden door ons ego die ter in standhouding van zichzelf in strijd is met onze ervaringen en dus ook met onze ongezondheid. Bovendien is het de staat waarin we niet langer door het leven, dat het Zijn ten doel heeft, geconfronteerd hoeven worden met onszelf om het Zijn te realiseren. Het Zijn is derhalve de staat waarin ons lijden aan pijn en derhalve ons gevecht ertegen voorbij is en waarin het ervaren van pijn niet langer nodig is voor het realiseren van het Zijn. Het gevolg daarvan is dat we volmaakt gezond zijn in spirituele zin. Fysieke kwalen zijn gestolde disharmonie, gestolde afgescheidenheid van het Zijn, veroorzaakt door stelselmatig negeren (niet toelaten) van wat het leven aanreikt ter eenwording met het leven, kortom door zijnsontwikkeling achterwege te laten. Zijnsontwikkeling haalt de oorzaak van fysieke kwalen weg ([zie](#)). In het Zijn is die oorzaak geheel weg. Dat betekent dat er volledige harmonie ten aanzien van de kwaal, ook al is die blijvend zoals bijvoorbeeld invaliditeit, is gerealiseerd.

De economie.

Het Zijn is de staat van vervulling (afwezigheid van behoefte/begeerte). De economie van het Zijn is dan ook de zogenaamde 'economie van het genoeg'. Verder is het Zijn de staat waarin de mens niet, zoals via economische voorspoed en tegenspoed, geconfronteerd hoeft te worden met zichzelf om het Zijn te realiseren. De economie van het Zijn is in dit verband: 'de economie in balans'.

De organisatie.

Het Zijn is de staat van vrij zijn van dualiteit, van innerlijke worstelingen en is derhalve de staat van volmaakt-zijn, van volmaakte flexibiliteit, creativiteit, samenwerking, leiderschap, volgerschap, enz., waardoor de organisatie de volmaakte prestatie levert.

Het milieu.

Het Zijn is de staat van (bewust) één zijn met de natuur inclusief de Wil ervan. Daardoor is het de staat van volmaakte duurzaamheid net als de natuur maar dan bewust.

De veiligheid.

Het Zijn is de staat waarin de confrontatie ten behoeve van het realiseren van het Zijn niet langer nodig is. Het Zijn is derhalve de staat van volmaakte veiligheid.

De defensie.

Het Zijn is de staat van volmaakt-zijn, van het (absoluut) Goede zijn en doen, van niet gehinderd worden door innerlijke

worstelingen, door gevoelens, door geweten. Bovendien is het de staat waarin confrontatie ten behoeve van het realiseren van het Zijn niet langer nodig is. Daarmee is het de volmaakte soldaat, de volmaakte defensie.

De religies.

Het Zijn is de staat van één zijn met God en derhalve de staat waar iedere religie naar streeft.

De nieuwe spiritualiteit.

Het Zijn is de staat van één zijn met de Bron, met het leven zelf, met de natuur, met het Ware Zelf, en derhalve de staat waar de nieuwe spiritualiteit naar streeft.

De wetenschap.

Het Zijn is de staat van één zijn met het Geheel, van volmaakt zijn, en derhalve de staat van volmaakte wetenschapsbeoefening en volmaakte oftevel onthechte verhouding tot kennis, tot waarheid.

De politiek.

Het Zijn is de staat die gestuurd wordt door de Wil van het Geheel oftevel door het echte Algemeen Belang. Het is derhalve de staat van de volmaakte politiek.

De trainer/coach/therapeut.

Het Zijn is de staat van volmaakt-zijn en derhalve de staat die alle training, coaching en therapie in wezen ten doel heeft. Indien een begeleider bij zijnsontwikkeling nodig is, dan kan dat alleen een trainer/coach/therapeut zijn die het Zijn gerealiseerd heeft. Dit vanwege het volledig ontbreken van innerlijke dualiteit, van innerlijke onzuiverheid.

Het onderwijs.

Het Zijn is de staat van volmaakt zijn, van innerlijke Rust (onwankelbaarheid) en Kracht, die kinderen, zeker in deze tijd van constante verandering en houvast- en identiteits-leege en -verlies, nodig hebben. Is dat er niet, dan manifesteren kinderen, zoals blijkt, het tegenovergestelde daarvan.

De media.

Het Zijn is de staat van volmaakt-zijn, van vrij/los zijn van fascinatie betreffende het hebben van macht over onder andere de macht (controle van de macht).

Relaties.

Het Zijn is de staat van volmaakt-zijn, van volmaakte betrokkenheid en afstandelijkheid, van kunnen leven en laten leven.

Het leiderschap.

Het Zijn is de staat van volmaakt-zijn, van onbevangen zijn. De volmaakte leider is de onbevangen leider, de Zijnsleider.

De filosofie.

Het Zijn is de staat van volmaakt-zijn, van één zijn met de werkelijkheid waardoor vragen over en analyse van de werkelijkheid dat inherent is aan de filosofie, overbodig zijn. Het Zijn is de voltooide filosofie.

De ethiek, de moraalwetenschap.

Het Zijn is vrij/los van dualiteit, van goed en kwaad en daarmee van moraliteit. Dat maakt het bepalen van goed en kwaad, van ethische regels, oneindig eenvoudig, zonder dilemma's.

De opvoeding.

Het Zijn is de staat van volmaakt zijn, van innerlijke Rust (onwankelbaarheid) en Kracht, die kinderen, zeker in deze tijd van constante verandering, houvast- en identiteits-leege en -verlies nodig hebben. Is dat er niet, dan manifesteren kinderen, zoals blijkt, het tegenovergestelde daarvan in de vorm van innerlijke onrust, innerlijke onderdrukking of innerlijke vlucht.

De democratie.

Het Zijn is de staat van volmaakt zijn, van volmaakte vrijheid en verantwoordelijkheid, van één zijn met en gestuurd worden door de Wil van het Geheel c.q. het Ware Zelf, van gestuurd worden door de hoogste macht (volmaakte soevereiniteit/zelfsturing). Daarmee is de Zijnsdemocratie de volmaakte democratie.

De rechtstaat.

Het Zijn is de staat van volmaakt zijn, van Waarheid zijn, van het (absoluut) Goede zijn en doen, van rechtschapen (in plaats van rechtvaardig) zijn. Daarmee is de Zijnsrechtstaat de volmaakte rechtstaat.

Justitie, de politie.

Het Zijn is de staat van volmaakt-zijn, van het vrij/los zijn en daarmee van de overstijging van goed en kwaad, van zuivere waarheidsvinding, van emotioneel/belangeloos en daardoor rechtschapen optreden: de volmaakte Justitie / politie.

De Staat.

Het Zijn is het gerealiseerde doel van de staat. Want Zijn is volmaakte vrijheid en dat is volgens Spinoza het doel van de Staat. Waarom? Omdat volmaakte vrijheid gelijk is aan volmaakte verantwoordelijkheid en deze volmaakte verantwoordelijkheid het Algemeen Belang is die de Staat dient.

Is zijnsontwikkeling voorhanden in de samenleving?

In de reguliere wereld ontbreekt zijnsontwikkeling volledig. Dit vanwege het feit dat die nog volledig door het ego en dus door het maakbaarheidsidee wordt gedomineerd.

In de spirituele wereld, waar men hevig bezig is met het zoeken en realiseren van het Zijn, ontbreekt het eveneens. De reden hiervan is het spiritueel materialisme van het nog dominantie dat veronderstelt dat het Zijn maakbaar is. Het gevolg ervan is dat er inmiddels zo veel methoden zijn die pretenderen je naar het Zijn of andere bewoordingen daarvoor te kunnen begeleiden dan wel je zijneigenschappen als balans, vertrouwen, Kracht, compassie, rust, enz. te kunnen vergroten dat door de bomen het bos oftewel het geheel, het universele, niet meer gezien kan worden.

Methoden schieten echter fundamenteel tekort. Ze roepen namelijk iets op uit de innerlijke wereld die hoort bij de toegepaste methode en gaan daarbij voorbij aan dat wat het leven zelf in ieder moment van het leven kan oproepen via de door het leven gecreëerde omstandigheden. Ze gaan dus voorbij aan dat wat het leven wil. Zo kan het innerlijk Licht via een intentioneel gewilde methode – en dat is altijd een door het ego gewilde methode - opgeroepen worden, maar dat is wat anders dan het Licht ontmoeten via de ervaringen die niet intentioneel gewild door het leven aangereikt worden.

Tevens heeft het toepassen van methoden voor het realiseren van het Zijn tot gevolg dat de methode centraal komt te staan; de cliënt afhankelijk wordt van de methode en dus ook van de hanteerder ervan terwijl die niet altijd aanwezig kan zijn wanneer het leven de cliënt raakt en daarmee de kans biedt een stap dichterbij zijn Zijn te komen; het Zijn als een manier van doen, als een mindset of als een toestand waar je in en uit kunt gaan wordt voorgesteld; de methode, zoals in het geval van meditatie, een schijn-Zijn realiseert; de methode gericht is op het bestrijden van gevoelens ook al bestaat het uit het accepteren/toelaten ervan (acceptatie als middel tot bestrijding), goed en kwaad issues blijven; waar het werkelijk om gaat verborgen blijft dan wel gemystificeerd wordt; de cliënt niet of niet goed begeleid wordt in en uitleg krijgt over de zich openbarende innerlijke wereld bij het toelaten van gevoelens; de cliënt niet begeleid wordt in het herkennen en negeren van de ingrepen die het ego bij het toelaten van gevoelens onderneemt ter voorkoming van dat toelaten; de cliënt niet begeleid wordt in de bewustzijnssprongen die op de door het leven gedirigeerde Weg naar het Zijn vanzelf aangereikt worden; de cliënt niet begeleid wordt bij het toelaten van en het uiteindelijk samenvallen met het bijna niet te behappen Licht van het Ware Zelf.

Conclusie: Zijnsontwikkeling ontbreekt in de samenleving.

Wat te doen?

De taak van de overheid is de samenleving helpen bij het oplossen van problemen. Tot op heden heeft zij dat gedaan door middel van het gebruik van het maakbaarheidsidee als grondslag van ontwikkeling en probleemoplossing. Nu dat idee ter ziele is en de samenleving als gevolg van dit idee met grote en zelfs existentiële crises wordt geconfronteerd, zal zij de samenleving moeten informeren over de nieuwe grondslag genaamd zijnsontwikkeling en haar de mogelijkheid moeten geven die toe te passen. Dat zal niet zo'n grote stap zijn gezien het feit dat de politiek de bevordering van de vrijheid en de verantwoordelijkheid altijd centraal heeft gesteld terwijl die in het Zijn volmaakt zijn, de politiek de mens de laatste tijd centraal stelt en zelfs wil verheffen terwijl het Zijn de volledig centraal gestelde en verheven mens is en de politiek de mens tot zelfverantwoordelijkheid dwingt terwijl het verantwoordelijkheid nemen voor oftewel het accepteren/toelaten van het zelf c.q. de eigen gevoelens de essentie van zijnsontwikkeling is. Desondanks zal het ook een grote stap kunnen zijn, omdat zij kan veronderstellen dat het pleiten voor de ontwikkeling van het Zijn het pleiten voor een levensovertuiging is terwijl dat niet de taak van de overheid is. De hoop is dan dat zij inziet dat het om een nieuwe grondslag van ontwikkeling en probleemoplossing gaat die niet, zoals het maakbaarheidsidee, zelfdestructief is en dat zijnsontwikkeling de mens vrij maakt van iedere levensovertuiging en tegelijk daarmee van de vaak zeer gewelddadige strijd die gedurende de hele geschiedenis daarover gevoerd is en nog gevoerd wordt.

Het vrijzinnige Nederland is altijd gidsland geweest op het gebied van respect (tolerantie). Die functie lijkt Nederland nu kwijt als gevolg van de verharding van de samenleving. Maar Nederland kan, gezien de ontwikkelingen van de samenleving in de richting van het Zijn, de kwantumsprong bewust gaan voltooien en daardoor opnieuw gidsland worden. Want het oude respect was een egorespect en dus een voorwaardelijk respect, een te verdienen respect, terwijl het respect van het Zijn onvoorwaardelijk is.

Cor Bijl

Oprichter van NLbe, het Nederlands instituut voor zijnsontwikkeling (www.nlbe.nl).

Auteur van het boek 'Zijn: de ideale wereld, nu noodzakelijker en gemakkelijker te realiseren dan ooit'.